

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2007 r. — Comité de défense de la viticulture charentaise przeciwko Komisji**(Sprawa T-192/07)**

(2007/C 170/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Comité de défense de la viticulture charentaise (Sainte-Sévère, Francja) (przedstawiciel: adwokat C.-E. Guđin)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr SG-Greffe (2007) D/202076 z dnia 3 kwietnia 2007 r. skierowanej do przedstawiciela skarżącej, a więc aktu zaskarżonego w niniejszej skardze;
- uznanie za nieważną i niebyłą całości decyzji Komisji, w której oddaliła skargę złożoną do Komisji przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W decyzji z dnia 3 kwietnia 2007 r. Komisja nie uwzględniła skargi złożonej do niej przez skarżącą, dotyczącej rzekomego naruszenia art. 81 WE przez Institut National des Appellations d'Origine (INAO) we Francji oraz rzekomego naruszenia art. 81 i 82 WE przez wielkie przedsiębiorstwa zajmujące się obrotem koniakiem (Sprawa COMP/38863/B2-MODEF). W niniejszej skardze skarżącą wnosi o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

Na poparcie swej skargi skarżącą podnosi trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy oparty jest na rzekomym braku uprawnień członka Komisji, który był sygnatariuszem zaskarżonego aktu, ponieważ podpisał on ten akt „w imieniu Komisji”.

W drugim zarzucie skarżącą podnosi, że decyzja była w niewystarczającym stopniu uzasadniona, ponieważ w piśmie w sprawie oddalenia złożonej do niej skargi Komisja nie ustosunkowała się do wszystkich okoliczności wskazanych przez skarżącą.

W zarzucie trzecim skarżącą stwierdza, że Komisja nie zbadała złożonej do niej skargi z wystarczającą powagą.

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Górażdże Cement przeciwko Komisji**(Sprawa T-193/07)**

(2007/C 170/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Górażdże Cement S.A. (Chorula, Polska) (przedstawiciele: R. Forbes, Solicitor i adwokat P. Muñiz)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżącą podnosi pięć zarzutów, na podstawie których należy stwierdzić nieważność decyzji Komisji z dnia 26 marca 2007 r. odrzucającej krajowy plan rozdzielania pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych (zwany dalej „KPR”), notyfikowanego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹) (zwanej dalej „dyrektywą”):

- a) skarżącą twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 9 ust. 3 dyrektywy, ponieważ decyzja odmowna winna była zostać podjęta w terminie trzech miesięcy od notyfikacji KPR. Skarżącą powołuje się następnie na uzasadnione oczekiwania, że ewentualna decyzja odmowna zostanie przyjęta w terminie trzech miesięcy, oraz że KPR powinien być zostać uznany za przyjęty z upływem tego terminu;
- b) skarżącą podnosi, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z art. 9 ust. 3 i art. 11 ust. 2 dyrektywy, jako że ogranicza rodzaje zmian, jakie może zgłosić zainteresowane państwo członkowskie, oraz w szczególności ponieważ wyłącza ona możliwość zmian co do ilości przydziałów. W opinii skarżącej dyrektywa natomiast nie ogranicza swobody państw członkowskich w zakresie proponowanych zmian;
- c) zdaniem skarżącej w zaskarżonej decyzji Komisja wchodzi w zakres kompetencji państwa członkowskiego, w rzeczywistości jednostronnie decydując o ostatecznej treści KPR. Stanowi to naruszenie podziału kompetencji z art. 9 i art. 11 dyrektywy, jak i art. 10 WE stanowiącego zasadę lojalnej współpracy;